

Vertrouw me

Mike Bullen

Vertrouw me

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Trust*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Sphere, Londen

Copyright © Mike Bullen 2015

© Vertaling uit het Engels: Davida van Dijke

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: © Annemarie van Pruysen

Omslagbeeld: Dollarphotoclub

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4798 2

ISBN 978 90 443 4799 9 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Rachel, Maggie en Lisa

1

Greg Beavis lag wakker in het ochtendlicht dat zijn slaapkamer binnenviel. Hij moest een vroege trein halen, dus had hij zijn wekker op zes uur gezet. Had hij dat niet gedaan, dan was hij om halfzeven wakker geworden. Maar omdat hij zijn wekker wél had gezet, was hij nu klaarwakker om halfzes. Hoe kreeg je lichaam dat toch voor elkaar? Greg had nog een halfuur voor hij moest opstaan, dertig minuten waarin hij over dit mysterie kon nadenken. (Als het echt een mysterie was. En niet, zoals regen op je trouwdag, alleen maar hinderlijk.) Wat hij ook kon doen, was Amanda voorzichtig wekken in de hoop dat ze geïnteresseerd was in een vroeg ochtendnummertje. Van deze opties was de laatste verreweg het aantrekkelijkst, maar toch niet zonder meer aan te raden. Amanda was een vrouw die haar nachtrust op prijs stelde. En al genoot ze net zoveel van seks als een heleboel andere mensen (en Greg in het bijzonder, die er enorm van genoot), hij had een donkerbruin vermoeden dat ze niet blij zou zijn als hij haar van haar laatste halfuurtje slaap beroofde. Hij had daar ervaring mee.

Anderzijds, als de seks goed was, zou dat het risico wel waard zijn. En seks met Amanda was altijd goed, vaak geweldig zelfs, ook nu ze al dertien jaar samen waren en twee kinderen hadden.

Greg wierp een zijdelingse blik op haar. Gedurende de nacht had ze het dekbed afgeschud, zodat de ronding van haar heupen zichtbaar was. Ze waren wat voller dan toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Amanda was toen drieëntwintig geweest en Greg twee jaar ouder dan zij, wat hij natuurlijk nog steeds was. Het was niet meer dan redelijk dat haar figuur in de afge-

lopen dertien jaar een beetje gevulder was geworden. Het viel Greg op hoe sexy ze nog was op haar zesendertigste, ondanks het belletje speeksel op haar onderlip.

Hij bewoog zijn hand voorzichtig over het niemandsland van de tweepersoonsmatras en liet hem lichtjes tegen Amanda's bovenbeen rusten. Troepen in positie, klaar om toe te slaan.

‘Wat doe je?’

Greg verstijfde bij het horen van Amanda's stem, althans die onderdelen van zijn lichaam die nog niet stijf waren. Hij zag dat ze hem aankeek met één opgetrokken wenkbrauw. Dit was een van Amanda's talenten: ze kon in een oogwenk omschakelen van comateus naar alert. Alsof je een knop omdraaide. Geen slome reactie, meteen code rood. Ze had bij de antiterrorismebrigade moeten werken.

‘Niets,’ improviseerde hij onbeholpen terwijl hij het expeditieleger – zijn hand – terugtrok. Hij glimlachte schaapachtig. Dit was nu precies de jongensachtige charme waarvoor Amanda ooit was gevallen, en zelfs nu Greg tegen de veertig liep, vond ze het nog steeds een schattig trekje. Om eerlijk te zijn had Greg haar niet uit haar slaap gehaald, ze had liggen denken aan de dag die voor haar lag. Het was maandag. Dat betekende dat Molly gym had op school. Maar had ze een schoon sportshirt? En waar was Laurens lunchtrommeltje? Amanda kon zich niet herinneren dat ze het de vorige avond had gezien. Dikke kans dat hun jongste dochter het weer eens was kwijtgeraakt.

Amanda wierp een snelle blik op de wekker. Geen denken aan dat zij om acht over halfzes 's ochtends haar bed uit zou springen om dat klere-lunchtrommeltje te zoeken. Nog tweeëntwintig minuten voor de wekker ging, meer dan genoeg tijd voor een vluggertje en daarna nog even knuffelen. Tot Gregs vreugde en verrassing schoof Amanda over het katoenen laken naar hem toe en drukte zich tegen hem aan, waardoor hij weer een erectie kreeg.

Greg had geen verdere aanmoediging nodig. Zachtjes streelde

hij Amanda's kaaklijn, wat zij interpreteerde als een romantisch gebaar, maar wat eigenlijk een afleidingsmanoeuvre was, zodat hij snel het speeksel van haar kin kon vegen. Toen die taak volbracht was, veranderde hij van richting en bracht zijn hand naar zijn eerdere doel, haar dij. Langzaam rukte hij op naar boven. Subtiel voerden zijn vingers de druk op terwijl ze de begeerde delta naderden. Amanda sidderde genietend. Maar toen hoorde Greg een vreselijk geluid. Een laag gerommel ver weg in de straat, dat zachter en vervolgens weer luider werd, steeds luider naarmate het dichterbij kwam. Hoe had hij dat kunnen vergeten? Achterlijke idioot! Maar misschien zou het Amanda ontgaan.

Mooi niet. Haar dijen verstrakten, en niet op een goede manier.

‘Heb je het vuilnis aan de straat gezet?’

Greg twijfelde tussen ontwijkend antwoord geven en botweg liegen. Die korte aarzeling werd zijn ondergang.

‘Er is nog tijd,’ zei ze.

Eén verrukkelijk moment dacht Greg dat ze tijd voor seks bedoelde, maar zijn hoop vervloog toen ze hem van zich af duwde.

‘En vergeet het groenafval niet.’

Greg had de neiging om te protesteren. Ze konden die vuilniswagen wel een keer laten doorrijden. Oké, hun afvalbak zou de volgende keer uitpuilen, maar er waren altijd huishoudens die ruimte overhadden. Tweeverdieners zonder kinderen, of gepensioneerden, of die trieste loser van nummer achttien, van wie Amanda dacht dat hij een pedo was. Volgende week kon Greg in het donker naar buiten sluipen en hun overvolgig huisvuil in de afvalcontainers van diverse burens proppen, zoals een seriemoordenaar die zich stukje bij beetje ontdoet van lichaamsdelen.

‘Hup, opschieten!’ Amanda trapte Greg iets harder tegen z'n kont dan voor speels kon doorgaan. De vuilniswagen denderde

naderbij. Het astmatische gepiep van de luchttremmen ontlokte een woest geblaf aan de labrapoedel van het gezin, Jess, die opgesloten zat in de keuken. Waardoor de tienjarige Molly en haar achtjarige zusje Lauren op hun beurt wakker schrokken in de slaapkamer die ze deelden, en uit hun bed sprongen. Ze spurtten over de overloop en doken zonder af te remmen op het bed van hun ouders.

Het was een uitgemaakte zaak: Greg zou nu echt niet meer aan zijn trekken komen. Hij aanvaardde zijn nederlaag. Snel knuffelde hij zijn dochters, hees zich toen uit bed en slofte naar de deur, een beetje voorovergebogen om de zwelling die nog zichtbaar was in zijn boxersshort te verbergen.

Greg en Amanda woonden in Stamford Brook, een karakterloos district in West-Londen dat in trek was bij gezinnen die het naburige Chiswick aspireerden, maar het zich niet konden veroorloven. Achttien kilometer naar het noordoosten, in de iets groenere buitenwijk Muswell Hill, verkeerde Gregs vriend en collega Dan Sinclair nog in dromenland. Dan had een onrustige nacht gehad. Hoewel hij kort na elfen naar bed was gegaan, was hij pas rond halfeen ingedommeld. Hij was zo dom geweest om te proberen uit te knobbelen hoever hij onder zijn maandelijks verkoopquotum zat. Dan was goed in getallen, maar aangezien hij geen masteropleiding wiskunde had gedaan of aspergersyndroom had, worstelde hij met percentages, vooral bij hoofdrekenen. Dit had bijgedragen aan zijn slapeloosheid, hoewel voor minder dan vijftig procent. De rest werd veroorzaakt door de verkoopcijfers waar hij op uitkwam. Het was de derde week van juni, en hij had nog maar vijfenzestig procent van zijn te verwachten verkoopresultaat gehaald. Wat betekende dat hij in het resterende kwart van de maand nog aan een derde van zijn quotum moest zien te komen. In termen van percentages moest hij zijn huidige prestatie verbeteren met... met... Op dit punt had Dan de uiterste grens van zijn rekenkun-

dig talent bereikt. Hij kon niet op het antwoord komen. Maar één ding wist hij vrij zeker: hij zat in de nesten.

Dan vermoedde dat Greg zijn quotum al had gehaald, en dat maakte de zaken alleen maar erger. Want al waren de twee mannen vrienden, ze waren ook rivalen. Of misschien werd hun rivaliteit veroorzaakt doordat ze vrienden waren. Negen van de tien keer eindigde Greg als de beste. Sterker nog: in de drie jaar dat ze samenwerkten, had Dan maar zeven keer een hogere maandopbrengst gehaald dan Greg, en nooit in opeenvolgende maanden. In het begin had Greg elke overwinning breed uitgemeten, maar hoe vaker het voorkwam, hoe minder hij erover zei. Na verloop van tijd onthield Greg zich zelfs helemaal van commentaar op hun verschil in verkoopresultaten, wat Dan nog vernederender vond. Hij hunkerde naar een overwinning, zodat ze hun competitie konden hervatten. Nou ja. Volgende maand misschien.

Om kwart over zes kwam Dans wekkerradio abrupt tot leven. De bulderende stem van de presentator van een actualiteitenprogramma wekte Dan ruw uit een droom, waarin de dia's van de powerpointpresentatie die hij had gemaakt voor de directie van zijn bedrijf allemaal in foute volgorde hadden gezeten. Was het echt nú al ochtend? Over ruim een uur vertrokken hij en Greg naar Infotech 2014, een tweedaagse conferentie voor de IT-sector in het Verenigd Koninkrijk, die meestal plaatsvond in mooie steden zoals Durham of Exeter, maar dit jaar in Birmingham. Dan had er totaal geen zin in, en niet alleen omdat het in Birmingham was. Als iets hem het gevoel gaf dat hij tekortschoot, dan was het wel achtenveertig uur doorbrengen tussen een massa collega's en concurrenten, de een nog zelfverzekerder dan de ander. Die indruk wekten ze althans heel overtuigend.

Hij tastte naar de sluimerknop van de radio om de presentator van *Today* het zwijgen op te leggen. De onfortuinlijke staatssecretaris die de tirade over haar falend beleid moest aan-

horen, had ongetwijfeld dolgraag hetzelfde willen doen. Uit de aangrenzende badkamer klonk het bevredigend krachtige watergeklatter van hun onlangs geïnstalleerde powerdouche. Sarah was eerder op dan hij. Dan overwoog om zijn vrouw te vertellen dat hij piekerde over zijn werk, maar hij wist dat in dit geval gedeelde smart geen halve smart zou zijn. Sarah zou zich alleen maar zorgen maken, bang worden dat hij op het punt stond zijn baan te verliezen. En dat was niet zo. Tenminste, nog niet. Pas als je drie opeenvolgende maanden je targets niet haalde, werd er geoordeeld dat het bergafwaarts ging met je verkoop en dat je er slecht voor stond. Dit zou pas Dans tweede maand zijn. Maar toch, er werd een patroon zichtbaar. En daar zou Sarah zich op focussen. Ze kon maar beter in zalige onwetendheid verkeren en lekker blijven denken aan... Dan besepte ineens dat hij geen idee had wat zich in het hoofd van zijn vrouw afspeelde.

Wat in Sarahs hoofd zat was 'Happy', het liedje van Pharrell Williams. Het was gistermiddag op de radio geweest toen ze Russell ophaalde van zwemtraining, en ze kon het maar niet uit haar hoofd krijgen. Enfin, het had erger gekund: iets van Ed Sheeran of een van die kwelende jongensgroepjes die tegenwoordig zo onverklaarbaar populair waren.

Terwijl ze uit de douchecabine stapte, wreef Sarah met een hand over de beslagen spiegel en bekeek haar spiegelbeeld aandachtig. Toen ze jong was had ze een perfect zandloperfiguur gehad. Nu, op haar tweeënveertigste, was ze eerder peervormig, alsof al het zand omlaaggezakt was naar haar billen, waardoor de zandloper vervormd en uitgestulpt was geraakt. Niet voor het eerst nam Sarah zich in stilte voor om weer naar de sport-school te gaan. Lukte het haar maar om daar even stipt in te zijn als de sportschool was in het automatisch innen van haar contributie.

Sarah controleerde haar borsten op knobbeltjes; weliswaar vluchtig, maar met meer aandacht dan Dan de laatste tijd aan ze had besteed. Het was zijn schuld niet. Ze wist dat hij in de

rats zat over zijn werk. Hij probeerde het niet te laten merken, maar na zestien jaar huwelijk was hij een open boek voor haar. De laatste maanden geen bijster interessant boek, niets wat de Booker Prize verdiende of zelfs maar de shortlist zou halen. Sarah stelde voldaan vast dat haar borsten nog weelderiger waren, zij het niet bepaald stevig, en ze wikkelde zich in een badlaken.

Dan zat op de rand van het bed toen ze uit de badkamer kwam. Zijn houding deed haar aan *De denker* van Rodin denken. Nou ja, als die sculptuur wat overvloedige kilootjes zou hebben en het gewicht van de wereldproblemen op zijn schouders zou torsen. Arme Dan, dacht ze. Was hij maar een beetje gelukkiger.

‘Ik heb je overhemd gestreken,’ zei ze, al betwijfelde ze of dit genoeg was om hem op te vrolijken.

Dan draaide zich om en keek naar zijn vrouw. Ze was één meter drieënzeventig, dus maar drie centimeter korter dan hij. Maar ze was een veel indrukwekkender verschijning, dacht hij. Goed geproportioneerd. Statig. Elegant. Zijn blik zwierf naar het punt waar haar volle borsten tegen elkaar gedrukt waren, en waar ze het badlaken had ingestopt. Rond haar hoofd was een tweede handdoek gewikkeld, als een turban, om haar schouderlange karamelbruine haar te drogen. Dan zou willen dat hij naar haar verlangde, maar zoiets kun je niet forceren. Misschien als haar eerste opmerking tegen hem toen hij wakker werd niet over strijkgoed was gegaan. Was dit wat er van hun relatie geworden was? Banale uitwisselingen over de was en strijk?

‘Bedankt,’ antwoordde hij.

Maar goed, misschien zag een stabiel en duurzaam huwelijk er gewoon zo uit. Na zo’n lange periode samen kon je waarschijnlijk niet verwachten dat het vuur van de hartstocht hoog bleef oplaaien. Zolang de waakvlam nog maar brandde en warmte afgaf, al was het niet bijzonder veel. Dan en Sarah geloofden dat ze van elkaar hielden op hun eigen, terughoudende

manier. Ze waren tevreden met elkaars gezelschap, al werden ze er niet opgewonden van. En ze hadden nooit ruzie, hoewel dat misschien eerder het gevolg was van een gebrek aan emotie dan van diepe, wederzijdse sympathie.

Dan leunde op zijn knieën en duwde zichzelf overeind. Hij was eenenveertig, maar voelde zich minstens tien jaar ouder. Hij zuchtte. Hij zag als een berg tegen deze nieuw dag op. Al kon hij er dan tenminste tegenaan in een kraakhelder, onberispelijk gestreken overhemd.

Greg pakte een ingelijste foto van zijn nachtkastje en deed net alsof hij er kritisch naar keek. Het kiekje was vorig jaar genomen, tijdens een overigens erbarmelijke ‘geheel verzorgde’ vakantie op Cyprus. Op de foto stonden Molly en Lauren, met Amanda tussen hen in. De drie hadden hun armen stijf om elkaar heen geslagen en stonden dichter opeengeperst dan forensen in de Londense metro. Greg had het plaatje geschoten tijdens het diner op de eerste avond, voordat ze hadden moeten constateren dat *Limassol* het Griekse woord was voor strontput. De glimlach van zijn dochters was zelfs nog stralender dan de flits van de camera. Het was zijn favoriete foto van de drie belangrijkste vrouwen in zijn leven.

Greg verplaatste zijn aandacht van het plaatje naar de gezichten van de meisjes in het hier en nu. Hun ogen waren vol spanning op hem gericht, hun voorhoofden vertoonden zorgelijke rimpels. De hamvraag was voor hen of hij de foto zou meenemen. Wat zijn ze toch op een geweldige leeftijd, dacht Greg. Zo vol vertrouwen en zo naïef als ze waren.

‘Ik denk niet dat ik nog plek heb in mijn tas,’ zei hij terwijl hij de foto terugzette, waarmee hij een storm van protest ontketende.

‘Je moet hem meenemen!’ riep Lauren. Ze was de jongste, maar slagvaardiger dan Molly, en ze had een gevoeliger antenne voor onrecht.

‘Dat doe je altijd!’ viel Molly haar bij.

‘Als-je-bliéft!’ riepen ze in koor.

Natuurlijk plaagde hij hen een beetje, dacht Greg bij zichzelf, maar niet op een gemene manier. Het was een spel. Ze wisten dat hij uiteindelijk zou toegeven en tot dat moment konden ze heerlijk zwelgen in verontwaardiging en afgrijzen vanwege het idee dat er een andere uitkomst mogelijk was. Precies zoals hij en Amanda behaaglijk griezeland naar een horrorfilm keken in de veilige wetenschap dat de bijlmoordenaar gevangenzat binnen de grenzen van het tv-schermbild. Maar nu was het genoeg. Molly zag eruit alsof ze op het punt stond om in haar broek te plassen. Tijd om hen uit hun lijden te verlossen.

‘Aha, ik zie dat ik hier nog een gaatje heb,’ zei Greg ten slotte terwijl hij de foto in zijn weekendtas stouwde.

Aangelokt door de verrukte gillets van de meisjes kwam Jess blaffend de kamer binnenracen. Amanda leunde tegen de deurpost en sloeg het hele spektakel droogjes glimlachend gade. Ze deed geen poging om zich erin te mengen. Dit was Gregs moment met de meisjes. Ze zouden hem de komende paar dagen niet zien, dus moesten ze nu nog even van hem genieten. Amanda vond het leuk om hun moeder te zijn, maar ze stelde zich zo voor dat het vaderschap pas echt een paradijselijke ervaring was. Over onvoorwaardelijke liefde gesproken. Het gegiebel van haar dochters achtervolgde haar terwijl ze de trap af liep. Ze realiseerde zich dat ze nog steeds niet wist waar Laurens lunchtrommeltje rondzwierf. Ze had het vast op school laten liggen. Irritant slordig kind, die Lauren!

Sarah sneed Russells kipsandwiches in tweeën, en weerhield zich ervan om de twee helften nogmaals door te snijden. Er was een tijd geweest dat hij zijn boterham niet opat tenzij die in vieren was gesneden. Maar nu bestierf haar vijftienjarige het zowat van schaamte als er ‘kinderpartjes’ in zijn boterhammenzakje zaten. Sarah glimlachte in zichzelf. Dit was vast zo’n teken van een nieuwe levensfase, net als acne, een beugel of

– hoewel hopelijk niet bij Russell – borsten. Ze stopte nog een bekertje yoghurt en een volkorenbiscuitje in zijn lunchtrommel. Op de valreep deed ze er een appel bij, in de hoop dat haar zoon die misschien zou opeten vóór hij beseftte dat het fruit was.

Dan gaf Russell vaak een lift naar school wanneer hij zelf naar zijn werk reed, maar vandaag nam hij een taxi naar Euston Station. Russell was blij dat hij een keer met de bus kon. Hij vond alleen zijn met zijn vader eigenlijk nogal een kwelling, want ze hadden niet veel te bespreken samen. Ze gebruikten de autoradio om de ongemakkelijke stilte te maskeren, die met tussenpozen werd onderbroken door hun ongemakkelijke conversatie.

Staande bij de voordeur nam Sarah afscheid van haar manvolk. Russell veegde even met zijn wang langs haar lippen, een minieme aanraking voordat hij 'm pijlsnel smeerde. Toch was Sarah blij met dit contact, hoe kort het ook was. Ze miste Russells zoenen en knuffels van vroeger. Die leken nu een verre herinnering, hoewel Russell pas ongeveer een jaar geleden de deur naar zijn kindertijd had dichtgeslagen en zich van haar had teruggetrokken. Dan was toeschietelijker. Hij omhelsde zijn vrouw en drukte zijn lippen op de hare, maar het was een gebrekkige compensatie voor het verlies van Russells overduidelijk warme genegenheid.

Sarah duwde de voordeur dicht. Ze hoorde hem in het slot vallen, een geluid dat de stilte in de rest van het huis benadrukte. Ze liep terug naar de keuken. Ze moest de ontbijtrommel opruimen, een was draaien en iets verzinnen voor het avondeten. Alleen voor haar en Russell, herinnerde ze zich. De rest van de dag lag leeg voor haar. Een ontmoedigend vooruitzicht.

Het was niet de bedoeling geweest dat het zo zou gaan. Toen Sarah Dan leerde kennen, werkten ze allebei voor een groothandel in kantoorartikelen. Sarah was de directiesecretaresse en Dan de nieuweling op de verkoopafdeling. Ze gingen samen uit, kregen een relatie en twee jaar later waren ze getrouwd. Toen Russell zich aandiende, ging Sarah op zwangerschapsverlof met

het vaste voornemen om weer terug te keren naar haar werk. Maar na zes maanden kon ze het niet over haar hart verkrijgen om de baby achter te laten bij een oppas. Dan had haar gesteund in haar beslissing om thuis te blijven. Ze konden net rondkomen van zijn salaris, en ze zouden financieel ruimer komen te zitten naarmate zijn inkomen steeg.

Maar hun uitgaven stegen sneller. Ze namen een hogere hypotheek in de verwachting dat ze meer kinderen zouden krijgen. Dat was niet gebeurd. Sarah was nog drie keer zwanger geworden, maar ze kreeg elke keer een miskraam. Uiteindelijk waren ze gestopt met proberen. Zoals Dan uitlegde aan vrienden, was het niet zozeer dat ze de teleurstelling niet konden verdragen als wel de hoop. Plus dat hun noeste pogingen om hun gezin uit te breiden op een aanklacht tegen Russell begonnen te lijken; alsof hij niet genoeg was voor hen. Dan en Sarah besloten om blij te zijn met wat ze hadden, en zich niet te beklagen over wat ze niet hadden.

Sarah had erover gedacht om weer buitenshuis te gaan werken toen Russell naar de basisschool ging, maar zij en Dan wilden niet dat hun zoon een sleutelkind werd. Je hoefde geen afgestudeerd psycholoog te zijn om te snappen dat het voor een kind beter was om niet thuis te komen in een leeg huis. Er moest iemand voor hem zijn. Iemand met een luisterend oor, die een glas melk voor hem inschonk, met een chocoladekoekje erbij.

Toen Russell naar de middelbare school ging, merkte Sarah dat haar rol kleiner werd. Hij had zijn moeder minder nodig en wilde niet al te veel aandacht. Uiteindelijk verlangde ze ernaar om weer de arbeidsmarkt op te gaan, maar ze ontdekte dat de aantrekkingskracht niet wederzijds was. Haar secretariële vaardigheden waren in het midden van de jaren negentig blijven steken, gefossiliseerd als een insect in barnsteen. Ze volgde een tijdje een herscholingscursus. Maar of het nu lag aan hormonen, leeftijd of langdurig gebrek aan training, Sarah had het gevoel dat haar denkvermogen verminderd was. Ze kon simpel-

weg niet meer leren zoals toen ze jong was. Ze nam eenvoudige computeropdrachten (control, alt, delete) moeilijk in zich op, laat staan dat ze ze onthield. Ze had onder ogen moeten zien dat ze had afgedaan.

De telefoon ging. Het was Veronica Bragg, met wie Sarah heel af en toe tenniste.

‘Schat!’ schetterde Veronica. ‘Ik heb je al in geen eeuwigheid meer gezien! We moeten nodig bijpraten. Zullen we morgen samen gaan lunchen?’

Morgen, de dag erna, en de dag dáárna. Sarah vond Veronica geen geweldig leuk mens, maar in kleine doses was ze te verkiezen boven eenzaamheid. Ze spraken af voor de volgende dag.

‘Trusten! Oogjes dicht en snaveltjes toe, slaap lekker!’ Greg blies een kusje in de telefoon en imiteerde neusje-neusje: rechts, links en weer rechts. Zijn bedtijddritueel met Lauren was gebonden aan een strikte choreografie, en Greg zou het niet in zijn hoofd halen om daar iets aan te veranderen.

‘Oké. Nu je bed in, guppy. Geef de telefoon maar aan je mama.’

Even later hoorde Greg Amanda’s stem.

‘Hé, hallo,’ zei ze. ‘Hoe gaat het op de conferentie?’

Tja, hoe ging het? Het was elk jaar hetzelfde. Greg keek altijd uit naar deze twee dagen zonder huiselijke verantwoordelijkheden, in een viersterrenhotel, en dat op rekening van de zaak. Niks mis mee, toch? Maar de werkelijkheid was stevast een afknapper. Elk jaar zag hij weer dezelfde gezichten, behalve dan dat ze steeds een tikje ouder, vermoeider, en iets verder door alcohol verwoest waren. En wat hem helemaal met zijn neus op het voortschrijden van de tijd drukte, was de jaarlijkse instroom van jong bloed. Van die enthousiaste, ambitieuze jonge knapen die zich met de ellebogen een weg baanden door de menigte, waarbij ze Greg en zijn leeftijdsgenoten en passant wat verder in de richting van de uitgang duwden. Greg was op zijn achten-

dertigste een soort clanoudste binnen het volkje van verkoop-medewerkers (wat Dan gegarandeerd tot allerhoogste stamoudste maakte, dacht hij). Niettemin waren Greg en Dan alom gerespecteerde oudere mannen. Ze werkten voor de Britse afdeling van een multinationale computerfabrikant, en samen hadden ze de regio Groot-Londen als werkterrein. Greg had het westelijk deel onder zijn hoede. Dan het minder luisterrijke, minder lucratieve oostelijk deel, wat nog steeds het op één na meest in trek zijnde verkooprayon was. Evenals Dan was Greg de helft van zijn tijd onderweg, met alleen Heart FM en de computergegenereerde stem van zijn gps (Natalie, had Greg haar gedoopt) als gezelschap.

Daar zou Greg nu ook het liefste zijn: in het werkveld, ergens op de noordelijke ringweg, met de geur van een potentiële deal in zijn neusgaten. Maar in plaats daarvan zat hij in Birmingham, als een op het strand aangespoelde walvis die de wil om te leven heeft verloren. In elk geval was de conferentie een goede gelegenheid om te netwerken, want veel van zijn klanten waren hier ook. Kon hij ze er mooi aan herinneren dat hij de man was bij wie ze moesten zijn, de volgende keer dat hun systemen een upgrade nodig hadden. (Dat was om de twee of drie jaar in de snel veranderende wereld van de IT.) En hij had al een aantal nieuwe contacten gelegd, hoewel slechts vijf procent daarvan ooit echt iets zou opleveren. Maar ja, hield Greg zichzelf voor, je wist natuurlijk nooit welke vijf procent, dus alleen achteraf kon je het kaf van het koren scheiden. Wat 'kaf' ook precies mocht zijn. Als de mensen hier maar niet zo saai waren. Vormelijk, fantasieloos en bezadigd. Net als Dan, die goeierik.

Helaas waren de lezingen nog minder te pruimen dan de deelnemers: die varieerden qua titel, maar de sprekers bleven altijd even kleurloos. Ze leuterden honderduit over geheimzinnige technologische vooruitgangen, waarvan alleen andere nerds een stijve zouden krijgen.

'Ik zou het liefst meteen naar huis komen,' zei Greg nu treurig

tegen Amanda. Als zijn moeder nog geleefd had, zou ze zijn toon meteen herkend hebben van toen hij op zijn twaalfde had deelgenomen aan een survivaexcursie in Noord-Wales.

Amanda lachte, wat Greg niet direct een sympathieke reactie vond. Waarin hij op zich gelijk had, maar...

‘Dat zeg je elk jaar,’ bracht ze hem in herinnering. ‘En vervolgens heb je het reusachtig naar je zin. Er viert altijd wel iemand een feestje op zijn hotelkamer, jullie worden allemaal apezat en thuisgekomen sta je te trappelen om over twaalf maanden weer te gaan.’

‘Hou op, schei uit,’ zei Greg sikkeneurig. ‘Dan ben ik wéér een jaar ouder.’

Twee verdiepingen hoger en drie kamers verderop zat Dan te telefoneren met Sarah.

‘Er was een fascinerende bijeenkomst vanmiddag, over de toekomst van glasvezelkabel. Je kunt je vast geen voorstelling maken van de snelheden die over twee jaar mogelijk zijn.’

Blijkbaar was Sarah helemaal niet van plan om dat te proberen, want ze veranderde van onderwerp voor Dan verder kon praten.

‘Ik denk dat je met Russell moet praten zodra je weer thuis bent,’ zei ze. ‘Ik heb op de laptop gekeken en de browsergeschiedenis gecheckt.’

‘Ik dacht dat hij die altijd verwijderde.’

‘Dan is hij dat deze keer vergeten. Hij heeft een paar heel dubieuze websites bezocht.’

O god, dacht Dan. Laat het alsjeblieft niet té pervers zijn. Geen dieren. Of kinderen.

‘Zoals?’ vroeg hij, al wilde hij het helemaal niet weten.

‘Bondage.’

Het was maar goed dat er een telefoonlijn en zo’n honderd-zestig kilometer tussen hen zaten, want anders had Sarah Dans schuldige gezicht gezien. De vorige avond had hij naar een na-

tuurdocumentaire gekeken terwijl Sarah in bad zat. Althans, dat was wat de een van de ander had gedacht. In werkelijkheid had Dan op internet zitten surfen en was op een site gestuit die hij nog nooit eerder gezien had, de homepage van een SM-meesteres in Santa Fe. Hij had zich terloops afgevraagd wat New Mexico toch zo'n mekka voor fetisjisten maakte. Juist op dat moment werd de deur naar de woonkamer opengegooid (zo er-voer Dan het tenminste) en verscheen Sarah in de deuropening.

‘Godnogtoe, dat is walgelijk,’ liet ze zich ontvallen. Haar reactie verbaasde Dan niet. Ook toen ze nog regelmatig met elkaar vrijden – die goeie ouwe tijd – was Sarah behoudend geweest in haar voorkeuren. Ze beschouwde alles wat afweek van de missionarishouding als onsmakelijk of absurd. Maar het verbaasde Dan wél dat hij betrapt was. Hij had gedacht dat zijn reactie, het vliegensvlug dichtklappen van de laptop, zelfs nog sneller was geweest dan zijn breedbandverbinding. Pas toen hij Sarah aankeek en hij bijna zijn misstap had bekend, besepte hij dat haar blik niet op de computer was gericht, maar op hun tweeënveertig-inch-plasma-tv. Een jachtluipaard was bezig een gazelle aan bloederige HD-flarden te scheuren. Dan had de laptop achteloos opzijgeschoven, met het plan om de browser-geschiedenis te wissen voor hij naar bed ging. Maar hij was het vergeten. Goddank verdacht ze Russell.

‘Nou ja, bondage is toch niet zo verschrikkelijk?’ vroeg hij nu, om er haastig aan toe te voegen: ‘Ervan uitgaande dat de vrouwen nergens toe gedwongen werden, natuurlijk.’

‘Nee, het was tamelijk onschuldig, maar dan nog. Ik denk dat een van ons er met hem over moet praten. Ik wil het ook wel doen, als je dat prettiger vindt.’

‘Nee!’ Dan was zich bewust van zijn té nadrukkelijke toon. Dus vervolgde hij zorgvuldig nonchalant: ‘Hij zou zich kapot-schamen als jij met hem over seks begon. Laat het maar aan mij over. We zullen een mannen-onder-elkaargesprek hebben wanneer ik terug ben.’

‘Dat is waarschijnlijk het beste,’ stemde Sarah in.

Dan was absoluut niet van plan om zich aan zijn toezegging te houden.

Je hoeft niet lang in Birmingham rond te hangen voordat iemand je ervan op de hoogte brengt dat de stad meer kanalen heeft dan Venetië. En toch zou je liever in Venetië zijn, mijmerde Greg toen hij en Dan na het avondeten een wandeling maakten door Gas Street Basin, zoals de straat heel suggestief heette. De aangrenzende stadshaven voor smalle aken en woonboten staat afgebeeld op elke ansichtkaart van Birmingham, waaruit je zou kunnen opmaken dat pittoreske plekjes in deze stad schaars zijn. Maar Birmingham heeft andere attracties. Zoals het rijke culinaire erfgoed; met name het traditionele Brummie-gerecht, de balti. Probeer maar eens zo’n overheerlijke curryschotel te vinden in Venetië.

Helemaal tipsy van het Kingfisher-bier keerden Greg en Dan terug naar hun hotel. Greg hoopte dat Amanda’s voorspelling zou uitkomen. Dat de hotelbar omgetoverd bleek te zijn tot swingende tent, of dat er tenminste plannen werden gesmeed voor een feest. Maar helaas. Aan de bar wemelde het van de nette pakken van verkoopmedewerkers die in een deuk lagen om hun eigen zouteloze grappen. In een hoek zat een afgetrainde vrouw van achter in de veertig. Ze was omringd door bewonderaars en gekleed in een strak jasje en nog strakkere rok, waarvan de kleur matchte met haar scharlakenrode lippenstift. Dit was Paula Stratton, een collega van Greg en Dan, maar met een hogere functie. Ze was regiosalesmanager. Als Londen haar grondgebied was, zou zij hun baas zijn, maar haar regio bestond uit Manchester en het noordwesten. En dat was maar goed ook, vanuit hun standpunt gezien. Paula Stratton stond niet voor niets bekend als Strap-On. Deze bijnaam zou wreed en seksistisch zijn geweest, ware het niet dat ze hem zelf in omloop had gebracht. Ze probeerde koste wat het kost (en

meestal ten koste van anderen) de reputatie te behouden die ze zo zorgvuldig had opgebouwd. Dan en Greg stonden bij de ingang van de bar en keken elkaar aan. Ze hadden allebei nog best trek in een biertje, maar niet zóveel trek. Plotseling leek vroeg naar bed gaan een aanlokkelijke optie. Ze trokken zich onopvallend terug. Zoals Greg al gevreesd had, bleek de conferentie dit jaar een fiasco te zijn.

Zijn oordeel werd versterkt door de eerste lezing die de twee mannen de volgende ochtend bijwoonden. De spelonkachtige conferentiezaal van het hotel was hooguit voor een derde gevuld. Greg had zo'n idee dat de andere deelnemers van tevoren getipt waren en het hadden laten afweten. De spreker was een Amerikaanse managementgoeroe die per vliegtuig uit Seattle was gekomen om zijn standaardtoespraak te houden. Misschien was zijn haperende presentatie te wijten aan een jetlag, maar die kon nauwelijks de oorzaak zijn van zijn totale gebrek aan charisma. Greg, die een traditioneel Engels ontbijt met alles erop en eraan zat te verteren, probeerde wakker te blijven terwijl de spreker zijn tekst opdreunde, die te lezen was op het scherm achter hem.

‘Dit diagram stelt het Johari-venster voor, dat bestaat uit vier kwadranten die op een methodische wijze het onderzoek naar interpersoonlijke relaties vergemakkelijken.’

Greg wendde zich tot Dan, die naast hem aantekeningen zat te maken.

‘Wat is de titel van deze voordracht?’

“‘Zorg dat je boodschap overkomt.’”

‘Dat noem ik nou ironie.’

‘Sst,’ fluisterde Dan.

Greg vroeg zich af of het te vroeg was voor een Jack Daniel’s. Kwart voor tien. Foei Greg, je verloedert, berispte hij zichzelf half serieus. Een verandering in de stembuiging van de spreker trok zijn aandacht terug naar het podium.

‘Oké, nu gaan we het leuk maken. We gaan een spelletje doen!’

Greg had niet gedacht dat hij nog zwaarder ontmoedigd zou kunnen raken. Toch wel, dus.

‘Ik wil dat jullie een partner kiezen, maar niet iemand die je kent.’

‘Als dit iets met knuffelen te maken heeft, ben ik hier weg,’ mompelde Greg tegen Dan. Hij voelde een tikje op zijn schouder en draaide zich om. Twee rijen achter hem stond een aantrekkelijke jonge vrouw die zich naar hem toe boog. ‘Anderzijds...’ Hij grimaste naar Dan.

‘Hallo! Ik ben...’

‘Liz,’ zei Greg.

‘O! Ken ik je ergens van?’

‘Nee, ik kan lezen.’ Greg gebaarde naar het naamplaatje dat ze op haar borst droeg. Een welgevormde borstpartij, merkte hij op. Liz lachte liefvallig. Ze was achter in de twintig, schatte hij. Naast haar zat haar vriendin – Lynda, volgens haar naamplaatje –, die juist kennismaakte met Dan. Beide vrouwen waren knap om te zien, hoewel Greg een punt meer toekende aan Liz, die net als Amanda een brunette was. Ze werden onderbroken door de stem van de spreker op het podium.

‘Heeft iedereen iemand gevonden? Welnu. Ik geef jullie de opdracht om iets aan je partner te vertellen over jezelf, iets interessants, wat maar weinig mensen weten.’

Greg haatte dit soort gezelschapsspellen. Maar hij was bereid om er dit keer in mee te gaan.

‘Jij eerst,’ zei Liz.

Greg aarzelde. Iets interessants, wat niet algemeen bekend was. Ooit, toen hij zestien was, had zijn moeder hem betrappt terwijl hij zich afrukte bij een foto van Pamela Anderson. Nee. Laat maar.

‘Ik kan dit,’ zei hij terwijl hij zijn linkerduim naar achteren tegen zijn pols trok, op een manier die fysiek onmogelijk leek.

‘O mijn god!’ riep Liz uit. ‘Dat is eng, zeg.’

Greg glimlachte breed. Het was inderdaad eng. En als hij

geen overbeweeglijke gewrichten had gehad, zou het nog verrekte veel pijn doen ook.

‘Nu jij,’ zei hij opgewekt.

Liz beet nadenkend op haar onderlip. Volle lippen, zag Greg.

‘Mijn sterrenbeeld is Boogschutter!’ verklaarde ze ten slotte.

Daar werd Greg niet warm of koud van. Hij had gehoopt op een spannender onthulling, iets wat even sappig was als haar lippen eruitzagen.

‘Dat is niet erg interessant, hè?’ vroeg Liz.

Greg haalde vaagjes zijn schouders op, ermee instemmend zonder zo onbeschoft te zijn om het hardop te zeggen. Liz begon weer op haar lip te bijten. Ze was echt een heel mooie meid. Greg had moeite om zijn ogen van de huidplooi af te houden die gevangen zat tussen haar tanden, en hij deed er ook geen poging toe. Ergens in zijn onderbuik voelde hij iets bewegen. Het was niet zijn overdadige Engelse ontbijt.

‘Kon ik nu maar zeggen dat ik stiekem goed ben in paaldansen,’ zei Liz, en heel even dacht Greg dat ze iets doorhad. Maar ze doelde op het geheim dat ze moest onthullen, wat gewoon hun opdracht was.

‘Ik ben allergisch voor pinda’s?’ zei ze op vragende toon. Waarschijnlijk niet omdat ze zich afvroeg of ze werkelijk een pinda-allergie had (Greg was bereid haar op haar woord te geloven), maar of hij deze bekentenis interessant genoeg achtte. Het was beter dan de bekendmaking van haar sterrenbeeld, maar het gooide nog steeds geen hoge ogen.

‘Ik weet iets!’ Liz’ ogen lichtten op en ze boog zich naar Greg toe, gebarend naar hem om dichterbij te komen. Samen overbruggden ze de stoelenrij die tussen hen in stond. Ze bracht haar geteisterde lip dicht bij Gregs oor. ‘Als ik seksueel opgewonden ben, spin ik als een poes.’

Er bestaat een gif dat bepaalde stammen in het Amazone-regenwoud gebruiken, dat hun slachtoffers onmiddellijk verlamt. Liz’ onthulling had een vergelijkbaar effect op Greg. Hij stond

stokstijf stil, als aan de grond genageld. Zijn brein was geblokkeerd als een gecrashte computer, niet in staat om commando's naar zijn ledematen te sturen.

Liz rechtte haar rug, maar bleef hem aankijken. Ze glimlachte op een manier die Greg, als hij de controle had gehad over zijn spraakvermogen, misschien had omschreven als katachtig.

‘En... jullie mogen weer gaan zitten!’ verklaarde de spreker, die helemaal opging in zijn rol van spelshowpresentator.

Het lukte Greg op de een of andere manier om zijn achterwerk op zijn stoel te laten zakken. Hij voelde de warmte van Liz' uitstraling twee rijen achter hem, maar durfde niet achterom te kijken. De lezing duurde nog veertig minuten en ging verder volledig langs Greg heen.

Een vrouw die alles heeft. Kan dat eigenlijk? Daar is het laatste woord nog niet over gezegd, en vanuit het oogpunt van vrouwenbladen: gelukkig maar. Anders zouden ze regelmatig een tekort aan kopij hebben. Maar Amanda wist het antwoord. Nee. Je kunt niet tegelijkertijd fulltimemoeder zijn en een fulltimebaan hebben. Een dag duurt nu eenmaal maar vierentwintig uur. Ze had ontzag voor moeders die vasthielden aan een negen-tot-vijfbaan. Hoe lukte hun dat? Misschien door geen seconde tijd aan zichzelf te besteden.

Amanda werkte parttime, twintig uur per week, maar toch lukte het haar alleen met moeite om al het andere wat ze moest doen af te krijgen. Neem nu vandaag. Ze hoefde pas om twaalf uur 's middags in de praktijk te zijn. Nadat ze de kinderen had geholpen zich klaar te maken voor school en hen daarheen had gebracht, wipte ze even langs een kledingzaak in Barnes, om een jurk te ruilen die er in de winkel leuker had uitgezien dan toen ze hem thuis aanpaste. Nou ja, langswippen is niet het juiste woord. Tegenwoordig wip je in Londen nergens zomaar even langs, tenminste, niet buiten het deel van de stad waar je tol moet betalen om er met je auto te mogen rijden. De ochtenden en avondspits waren uitgedijd tot het midden van de dag, waar ze ergens rond lunchtijd in elkaar overgingen, en zo ging het de hele werkweek door. O, wat is het toch fijn om in de hoofdstad te wonen.

Amanda was van plan geweest om Jess op de terugweg naar huis uit te laten. Maar nu ze vastzat in het verkeer overwoog ze om dat idee te schrappen. Alleen was de labrapoedel gisteren

ook al nauwelijks buiten geweest. Amanda keek in de achteruitkijkspiegel en ving per ongeluk Jess' verwachtingsvolle blik op. Schuldgevoel overviel haar. Ze sloeg af van de hoofdweg en reed in de richting van Ravenscourt Park, wat niet het dichtstbijzijnde park bij hun huis was, maar wel het mooiste. Vaak besteedde Amanda meer tijd aan rondrijden op zoek naar een parkeerplaats dan aan wandelen met Jess. Maar nu zag ze bijna meteen een plekje waar juist iemand wegreed, vlak bij de ingang van het park. Dit is vast mijn geluksdag, dacht ze, misschien moet ik een staatslot kopen.

Jess maakte een hoop misbaar tot ze uit de auto mocht. Toen ze eenmaal veilig binnen de grenzen van het park waren, maakte Amanda de hondenriem los. Zonder een bedankje rende de labrapoedel weg, maar ze bleef herhaaldelijk stilstaan om de vele nieuwe geuren te catalogiseren die erbij gekomen waren sinds hun laatste bezoek aan Ravenscourt. Al lopend stelde Amanda in haar hoofd een lijstje op van dingen die ze nog moest doen voor ze naar haar werk moest. In de buurt van de siervijver keek ze achterom om te checken of Jess nog in beeld was. Haar hond stond vlakbij kennis te maken met een sint-bernard, door haar neus in zijn kont de duwen. Als gediplomeerd dierenarts wist Amanda dat de anaalklieren van honden geuren afscheiden die andere honden belangrijke informatie geven over hun gezondheid, temperament enzovoorts. Maar toch vroeg ze zich af of Jess niet een beetje discreter kon zijn, vooral in het openbaar.

Jess kwam met soepele sprongen op Amanda af, met de sint-bernard in haar kielzog. Hij stond kennelijk op zijn recht om op zijn beurt inwendig onderzoek te doen. Amanda knielde neer om de nieuwe vriend van haar hond te aaien, maar de sint-bernard deinsde terug terwijl hij haar bedenkelijk opnam.

‘Hij is een beetje neurotisch, vrees ik.’

Amanda draaide zich om in de richting van de mannenstem die dichterbij kwam.

‘Altijd wantrouwig tegenover mensen die hij niet kent.’

‘Ik zou dat eerder verstandig noemen,’ antwoordde Amanda terwijl ze opstond. ‘Ik dacht dat hij me misschien wél herkende.’

De eigenaar van de sint-bernard fronste vragend zijn voorhoofd.

‘Ik ben dierenarts,’ legde ze uit, ‘dus voor de meeste honden niet hun beste vriend.’

De man glimlachte, zodat de lachrimpels zijn hazelnootkleurige ogen accentueerden. Hij was achter in de veertig, schatte Amanda. Nonchalant maar duur gekleed, als iemand die de indruk wilde wekken dat hij zich niets aantrok van de mode, maar dat goede smaak hem gewoon kwam aanwaaien. Wedden dat hij mannenmodebladen koopt, dacht Amanda, en dat hij ze aandachtig leest? Nou, het werkt. Hij is aantrekkelijk, en dat weet hij zelf donders goed.

‘In welke praktijk werk je?’ vroeg de man in een poging om een praatje aan te knopen, waarop Amanda eigenlijk niet zat te wachten.

‘Alexandra House, vlak bij Askew Road.’

‘Wij gaan naar Buxton Lodge.’

Amanda knikte. ‘Ze zijn goed,’ zei ze. ‘Maar wij zijn beter.’

Weer dat lachje. Amanda kon het de man niet kwalijk nemen, hij had typisch de glimlach van wat haar moeder een ladykiller zou noemen. Het zou zonde zijn om er geen gebruik van te maken.

‘Misschien moeten we van dierenarts veranderen,’ zei hij terwijl hij Amanda zo diep in de ogen keek dat ze dacht dat hij haar probeerde te versieren.

‘We zitten vol,’ antwoordde ze, wat niet waar was, maar ze wilde hem niet aanmoedigen. Ze maakte aanstalten om verder te lopen.

‘Trouwens, ik heet Ben.’

De beleefdheid eiste dat Amanda stil bleef staan en antwoord gaf. ‘Amanda.’ Het voelde een beetje alsof ze deze informatie tegen haar wil moest geven.

‘Amanda,’ herhaalde Ben, en hij liet de klanken door zijn mond rollen als een goede shiraz. ‘Die naam hoor je tegenwoordig niet vaak meer.’

Amanda haalde haar schouders op. ‘De keus van mijn ouders.’

‘Wist je dat je naam afkomstig is uit het Grieks?’ Dat wist ze niet. ‘Hij betekent “goddelijke schoonheid”. Hij past bij je.’

Mocht Amanda er eerst nog aan getwijfeld hebben of deze man met haar flirtte, dan wist ze het nu zeker. Het leek haar het beste om niet te reageren op zijn opmerking, en het inkoppertje gewoon tegen de doelpaal te laten afketsen.

‘Dit is de eerste keer dat ik je hier zie,’ ging Ben onverstoorbaar door.

‘En ook meteen de laatste.’ Het kwam er vinniger uit dan Amanda bedoeld had. Deze man had geen kwaad in de zin, hij viel haar niet lastig. Ze probeerde de klap wat te verzachten. ‘Ik bedoel, we komen hier niet vaak.’

‘Wat jammer. Nou, dan moeten we maar hopen dat we jullie hier toch nog eens treffen. Wij zijn hier bijna elke dag rond dit tijdstip.’

Oké, zo kan-ie wel weer, dacht Amanda. Ze had geprobeerd vriendelijk te zijn, maar nu ging hij te ver. Tijd om iets heel, heel duidelijk te maken. ‘Ik heb geen zin in versierpraatjes.’

Ben was een en al onschuld. ‘Ik bedoelde alleen dat mijn hond jouw hond aardig lijkt te vinden.’

Dat was waar. Jess en de sint-bernard waren het kontsnuffelstadium gepasseerd en speelden hondentikkertje, waarbij ze elkaar beurtelings achternazaten.

Amanda voelde het bloed naar haar wangen stijgen. ‘O, oké. Sorry,’ stamelde ze beschaamd. ‘Dus je probeerde me helemaal niet te versieren?’

‘Ehm, ja. Dat wel. Ik beken schuld,’ zei Ben terwijl hij dat glimlachje op haar losliet. ‘Maar ik wil ter mijn verdediging aanvoeren dat jij een mooie vrouw bent, die geen trouwring draagt.’

‘En... dus? Dat ik geen ring draag betekent dat ik beschikbaar ben?’

‘Nee,’ zei Ben snel, om er vervolgens schouderophalend en iets oprechter aan toe te voegen: ‘Nou ja, misschien.’

Amanda’s irritatie smolt weg. Eigenlijk voelde ze zich best geveleid. Ze wist dat ze een aantrekkelijke vrouw was naar wie veel langslopende mannen nog steeds hun hoofd omdraaiden. Maar aangezien veel langslopende mannen hoogstwaarschijnlijk droogstonden, leek dit niet zo’n grote overwinning. Wat ze zich wel afvroeg nu ze inmiddels zesendertig was, was hoelang ze haar sexy uitstraling nog zou behouden. Op welke leeftijd zou ze onzichtbaar worden, net als haar zus Geri, die als een- en veertigjarige gescheiden vrouw onlangs was begonnen met internetdaten?

‘Hoe dan ook, ik ben bezet,’ zei Amanda. ‘We hebben het alleen nooit nodig gevonden om te trouwen. We zijn heel gelukkig samen,’ voegde ze er ietwat overbodig aan toe.

‘En ik ben blij voor je dat je gelukkig bent. Sorry dat ik je wandeling heb verpest.’ Ben hield zijn hoofd schuin in een verontschuldiging gebaar. Als hij een hoed op had gehad, had hij hem misschien voor haar opgetild. ‘Kom, Byron!’

De sint-bernard gehoorzaamde meteen. Terwijl ze wegliepen, wierp de hond Jess nog een smachtende blik toe.

‘Je hebt mijn wandeling niet verpest!’ riep Amanda Ben achterna.

Ben wuifde even ten antwoord, zonder zich om te draaien. Amanda keek toe hoe zijn brede schouders zich van haar verwijderden. Het was waar, hij had haar wandeling niet verpest. Integendeel zelfs.

Terwijl ze terugliep naar haar vw Golf googelde Amanda haar naam. Ze ontdekte dat die niet uit het Grieks kwam zoals Ben had beweerd, maar uit het Latijn. Hij betekende ook niet ‘goddelijke schoonheid’, maar ‘de liefde waardig’. Hij had het gewoon verzonnen, om haar op te vrijen! Ze proestte het uit en

overwoog Geri te bellen om haar te vertellen wat ze daarnet had meegemaakt. Maar bij nader inzien betwijfelde ze of haar zus, die zich gedwongen zag om op zoek te gaan naar liefde via internet, dit komisch zou vinden. Greg dan? Nee, hij zou er waarschijnlijk evenmin de humor van inzien. Nou ja, dan zou ze het voor zichzelf houden, het bleef toch een leuk voorval. Glimlachend zette ze de auto in de versnelling.

Sarah had verwacht dat haar lunchafspraak, in een chic bistrotje in Highgate Village, een wat droge, saaie bedoening zou zijn. Maar droog was het zeker niet, want ze had geen rekening gehouden met de grote voorliefde voor alcohol van haar lunchgenoot. Veronica was al halverwege haar eerste glas pinot grigio toen Sarah nog bezig was een voorgerecht te kiezen. Terwijl de borden werden weggehaald om plaats te maken voor het hoofdgerecht, schonk Veronica het laatste bodempje uit de fles in haar glas. De drank had haar tong niet losgemaakt, daar had ze geen alcohol voor nodig. Veronica was een geboren babbelkous en trakteerde Sarah op een stroom van ongefundeerde roddels. Miguel, de professional op hun club, die absoluut geen mooie jongen was, maar wel vierentwintig en Spaans, gaf meer dan alleen tennisles aan Melissa White. Een leerling uit de eindexamensklas van de privéschool waar Russell op zat, was geschorst omdat hij drugs op zak had, die waren geleverd door de docent kunstgeschiedenis. En Pippa Scott had geen blauw oog overgehouden aan een cosmetische operatie, zoals ze zelf beweerde, maar aan haar man, die losse handjes had.

Sarah leunde achterover terwijl de serveerster een kipsalade voor haar neerzette en Veronica klaagde over de ongehoord pijnlijke menstruaties van haar twaalfjarige dochter. Sarah was verrast om te horen dat de meeste jonge tienermeisjes tegenwoordig al menstrueerden, maar toen ze erover nadacht was Russell rond dezelfde leeftijd begonnen met masturberen, te oordelen naar de veelzeggende vlekken op zijn beddengoed.

Sarah voelde zich onderhand verplicht om ook de een of ander roddel op tafel te gooien als tegenprestatie. En voor ze het goed en wel in de gaten had, zat ze aan Veronica te vertellen over de internetsites waarvan ze ontdekt had dat Russell ze bezocht.

‘Ach schat! Het is logisch dat hij nieuwsgierig is,’ reageerde Veronica luchtig. ‘Hoewel je gezien zijn leeftijd uiteraard zou hopen dat zijn voorkeur uitging naar voetbal of *Game of Thrones*, niet naar vrouwen vastbinden.’

Nu kwam Sarahs moederlijke instinct in opstand, ze wilde haar zoon verdedigen. ‘Het was allemaal vrij onschuldig. Er waren zelfs geen touwafdrukken te zien.’

‘Maar dan nog,’ vervolgde Veronica, die niets wilde horen wat afbreuk deed aan dit smeùige brokje info, ‘je weet niet naar welke andere sites hij heeft gekeken. Die kunnen veel erger zijn.’

Sarah verslikte zich bijna in een stukje ansjovis. Het was niet bij haar opgekomen dat een SM-meesteres uit Santa Fe misschien nog niet het ergste was. En toch bestond die mogelijkheid natuurlijk wel degelijk.

‘Als ik jou was,’ kwebbelde Veronica monter door, ‘zou ik een oogje in het zeil houden.’

Veronica onderbrak het gesprek om de serveerster te roepen en haar te vragen waar hun tweede fles wijn toch bleef. Moesten de druiven soms nog geplukt worden? informeerde ze kattig. Het meisje verdween haastig terug de keuken in.

‘Een oogje in het zeil houden?’ Sarah pakte de draad van het gesprek weer op. ‘Hoe dan?’

‘O, er zijn legio manieren. Je kunt een verborgen camera in zijn kamer installeren.’

‘Hij is vijftien. Ik weet dat hij dingen uitvoert die ik niet wil zien. Ik heb het bewijs geroken.’

Veronica’s ogen lichtten op. ‘Marihuana?’

‘Nee!’ antwoordde Sarah, zonder nader uitleg te geven. Veronica wist natuurlijk best wat ze bedoelde. Alleen was daar niets spannends aan, want alle jongens deden dat.

‘Of je installeert een programma op zijn computer dat zijn activiteiten registreert,’ zei ze.

‘Maar hij verwijdert zijn zoekgeschiedenis,’ wierp Sarah tegen.

‘Natuurlijk doet hij dat, schat. Dat is het eerste wat ze leren. Nee, het heet keylogger. Een programma dat elke toetsaanslag van het keyboard vastlegt. En het mooie ervan is dat die kleine rotzakken geen idee hebben dat je meekijkt. Wij hebben het bij Ruby gedaan.’

Ruby was Veronica’s veertienjarige dochter, de oudste van haar twee meiden. Sarah stond paf. ‘Denk je dan dat Ruby naar porno kijkt?’

‘Ik weet het wel zeker. Het is allemaal heel tam, dat wel. Gelukkig maar dat ze mij niet keylogt!’ Veronica’s schelle lach weergalmde door het restaurant, zodat andere gasten in hun richting keken. ‘Nee, wij wilden checken of ze daadwerkelijk huiswerk maakt op haar kamer, zoals ze zelf beweert, en niet al haar tijd besteedt aan Facebook.’

‘Doet ze dat dan?’

‘Ze zit vrij vaak op Facebook, ja. En op Snapchat, Tumblr en Instagram.’

De serveerster kwam terug met hun wijn. Sarahs tweede glas was nog halfvol, maar ze liet toe dat het meisje haar bijschonk. Ze wilde geen spelbreker zijn, al verdacht ze Veronica ervan dat zij eigenlijk liever lunchte met geheelonthouders, zodat er des te meer drank overbleef voor haar.

‘Je kunt de software van de keylogger downloaden van internet,’ zei Veronica. En toen ze Sarahs weifelende blik zag, voegde ze er vlug aan toe: ‘Of je laat het je man doen.’

Sarah kon zich geen van beide scenario’s voorstellen. ‘Ik denk niet dat Dan het zou goedkeuren,’ zei ze. ‘Het komt toch neer op spioneren.’

‘Het is voor het bestwil van je kind! Ik bedoel, denk eens even na. Zou jij het goedvinden dat je zoon naar een seksclub ging waar allerlei perverse, ontaarde types in en uit lopen?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Nou, dát is dus internet.’

Sarah had het nog nooit echt van die kant bekeken, maar ze begreep wat Veronica bedoelde. Met wat voor soort mensen zou Russell, piepjong als hij was, online allemaal in contact kunnen komen? Daar had haar naïeve zoon natuurlijk geen flauw idee van.

‘Kijk,’ vervolgde Veronica terwijl ze haar glas leegde en zichzelf bijschonk, ‘als jij het niet ziet zitten om zelf die software te installeren, is dat geen punt. Ik vraag Tony wel om even bij je langs te gaan en het voor je te doen. Dan hoeft het niet eens te weten.’

Was het niet Sarahs moederlijke plicht om Russell te allen tijde te beschermen?

Dan voelde zich schuldig. Hij had gelogen deze ochtend, en ook al was het een leugentje om bestwil, het speet hem verschrikkelijk. Tijdens de lunchpauze overwoog hij om het aan Greg te vertellen, zodat die in de rol van biechtvader kon stappen en hem absolutie kon geven. Maar hij was bang dat Greg alleen maar zou lachen en zou zeggen dat het niets voorstelde. Dat wist Dan feitelijk ook wel, maar hij voelde zich er niet beter door.

De oorzaak van zijn schuldgevoel was niet zozeer de leugen zelf als wel de specifieke persoon tegen wie hij gelogen had: Lynda, met een ‘y’. Lynda, de jonge vrouw van de ochtendbijeenkomst met wie hij een niet algemeen bekend maar interessant persoonlijk feit had gedeeld. In de uren na de bijeenkomst had Dan een heleboel boeiende dingen over zichzelf bedacht. Nou ja, drie. Maar op het moment zelf, toen ze onverhoeds deze opdracht kregen, blokkeerde hij op slag. Hij kon zich geen enkele gebeurtenis uit zijn eenenveertigjarige leven voor de geest halen die ook maar een ietsepietsje opmerkelijk was geweest. Juist toen zijn totale black-out hen allebei in verlegen-

heid begon te brengen, had hij eruit geflapt dat hij, toen hij acht was, de slaapkamer van zijn ouders was binnengelopen terwijl ze lagen te vrijen. En dat hij daar destijds zo getraumatiseerd door was geraakt dat hij een jaar lang niet had gepraat, en er op de lange termijn een spraakgebrek aan had overgehouden. Dit alles had hij lispelend verteld.

De beste fictie ontspruit vaak aan een ware gebeurtenis, en dat gold ook voor Dans verhaal. Dan had zijn ouders ooit betrappt tijdens een vrijpartij. Maar het had hem niet de doodsschrik op het lijf gejaagd, verre van dat. Hij was mateloos gefascineerd en muisstil bij de deur blijven staan, tot zijn vaders sidderende ejaculatie aan toe. Waarom had Dan het nodig gevonden om zo'n mooi bruikbaar incident te verfraaien? Hij had geen idee. Had hij gehoopt indruk op Lynda te maken? Nou, dat was dan gelukt. Naarmate zijn verhaal de climax (en die van zijn vader) naderde, waren haar olijfgroene ogen vochtig geworden. Haar meevoelende blik liet er geen twijfel over bestaan dat ze de achtjarige Danny helemaal voor zich zag, met stomheid geslagen door het afschrikwekkende tafereel waarvan hij getuige was. Lynda's ogen vertelden Dan dat ze hem destijds dolgraag had willen troosten, toen hij wegrende en zich verstopte onder de keukentafel, waar hij het nog benauwder kreeg door zijn verkrampende stembanden.

Lynda was een mooi meisje met een lief karakter en Dan vond het achteraf vreselijk dat hij haar voor het lapje had gehouden. Hij had haar sindsdien gezien, aan de andere kant van de volle lobby van het hotel, en ze hadden naar elkaar geglimlacht. Haar glimlach was vermengd met medelijden, dacht hij. Het maakte niet uit dat ze elkaar nooit meer zouden tegenkomen, hij had haar nodeloos verdrietig gemaakt. Het was klein verdriet dat snel vergeten zou zijn, ja. Maar toch was het niet goed te praten. En daarom voelde Dan zich een lul.

Greg zat naast Dan tijdens een volgende slaapverwekkende lezing. En evenals Dan was ook Greg alleen lichamelijk aanwe-

zig, maar zat hij met zijn gedachten totaal ergens anders, namelijk bij de bijeenkomst van die ochtend. ‘Als ik seksueel opgewonden ben, spin ik als een poes,’ speelde doorlopend door zijn hoofd. Greg vleide zich met de gedachte dat hij er slag van had om mensen te doorzien; deels daardoor was hij zo’n goede verkoper. Maar hij kon zich met de beste wil van de wereld niet voorstellen waarom Liz zoiets tegen hem zou zeggen. Had ze hem misschien willen verleiden? Dat idee streeelde zijn ego. Of had ze tourette en was ze geneigd tot ongepaste uitbarstingen?

‘Als ik seksueel opgewonden ben, spin ik als een poes.’ In stilte herhaalde Greg Liz’ woorden keer op keer, steeds met een iets andere klemtoon en intonatie. Maar hoe hij het ook wendde of keerde, de enige conclusie die hij kon trekken was dat ze hem ergens toe had uitgenodigd, om te peilen of hij misschien interesse had. Hij! Hij kon niet ontkennen dat hij geveleid was. ‘Als ik seksueel opgewonden ben, spin ik als een poes.’ Deze keer klonk de stem in zijn hoofd als die van tv-presentatrice Mariella Frostrup. Sexy. Hij verschoof op zijn stoel om de spanning in zijn broekskruis te verminderen. Daarna hervatte hij zijn aangename analyse.

Sarah was verrast hoe snel ze met de keylogger kon omgaan die Veronica’s man, Tony, had geïnstalleerd op de gezinslaptop. Misschien was ze toch niet zo’n digibeet als ze gedacht had.

Tony boog zich voorover om haar een snelkoppeling te laten zien. Sarah voelde zich acuut dizzy worden door de stank van zijn okselzweet. Geen wonder dat Veronica haar toevlucht zocht tot internetporno. Niet voor de eerste keer was Sarah blij met de hoge eisen die Dan aan zijn persoonlijke hygiëne stelde.

‘Het is eigenlijk best simpel, hè?’ zei ze, om zichzelf een excuus te geven om achterover te leunen en Tony aan te kijken, buiten het verspreidingsgebied van zijn lichaamsgeur. ‘En je weet dus zeker dat Russell er echt geen idee van zal hebben dat ik hem controleer?’